

Hồi thứ hai mươi hai

BỒI LIỄU PHU NHÂN HỤU CHIẾT BINH

A Liệt thở phào một cái miệng môi mấp máy nắm chặt lấy tay cô.

Đột nhiên chàng cảm thấy tấm thân mềm mại của cô ngã xuống người chàng. A Liệt mừng quá nghiêng đầu lên hôn vào má cô. Được dâng chân lên dâng đầu, chàng lại tìm đến cặp môi thắm nhẹ nhàng đặt môi vào rồi hôn mạnh một cái.

Âu Dương Tinh tuy không dấy dựa nhưng cô cũng không phản ứng. A Liệt trong lòng có ý hối hận nghĩ thầm:

- Lẽ dĩ nhiên nàng đau vì mất hết khí lực nên để ta muốn làm gì thì làm. Nhưng tình trạng này cũng chẳng có chi là thú. Hỡi ơi! Ta thật là một kẻ hành động lỗ mãng, lại tưởng là nàng xiêu lòng với mình.

Nguyên A Liệt rất tôn trọng nhân phẩm của con người mà cũng tự trọng mình. Khi chàng hối hận rồi liền nâng đỡ nàng dậy đặt nàng tựa vào tường. Vì người nàng mềm nhũn nên chàng muốn xếp đặt thế nào tùy ý. Chàng còn tưởng là nàng mất hết tri giác.

Bỗng giọng nói trầm trầm lại cất lên:

- Lão đạo! Phải chăng lão đạo chỉ qua đây mà thôi chứ không phải người coi giữ ngôi miếu này?

Trình Huyền Đạo kinh ngạc hỏi:

- Sao thí chủ lại biết rõ thế?

Thanh âm kia đáp:

- Giả tử lão đạo là người coi sóc miếu này thì vừa rồi nhất định đã nói rõ tên thôn trang kia là thôn gì. Hừ! Lão đừng tưởng bịt mắt ta. Ta cứ sức tìm là biết rõ hết.

Trình Huyền Đạo nói:

- Vậy mời thí chủ vào mà sực tìm.

Thanh âm kia nói:

- Cái đó đã hẳn. Nếu ta tìm ra được người thì ngày này sang năm là ngày giỗ đầu của lão đó.

Người kia cất bước tiến vào. Ánh đèn lay động. Thoáng cái hẳn đã vào đến gian thiên phòng.

A Liệt không dám lên tiếng, chàng dương mắt nhìn lên ngọn đèn lồng.

Thanh âm đều đều lại vang lên:

- Lão đạo! Ta đã ngửi thấy mùi nến thấp rồi. Phải chăng ở đây có cây đèn cầy? Ta còn dám đánh cuộc là cây đèn cầy mới thổi tắt đi.

Λ Liệt nghe đến đây đánh bạo từ sau quày nhảy ra cất tiếng hỏi:

- Bá phụ! Người đó là ai vậy?

Chàng vừa hỏi vừa nhìn vào người kia.

Dưới ánh đèn càng trông rõ người này tầm thước vừa phải, không gầy không béo. Quần áo hẳn cũng thông thường chẳng có chi đặc biệt. Về tướng mạo cũng như về y phục chẳng có chi kỳ lạ. Ngũ quan ngay thẳng, không có chỗ nào mờ sứt. Tuy nhiên Λ Liệt vừa nhìn thấy đã cảm thấy chán ghét. Đó là một sự phản ứng rất kỳ quái. Người này đã chẳng có chỗ nào đặc biệt lại không đắc tội với chàng mà tại sao chàng lại nảy lòng chán ghét hẳn?

Người này vào trạc bốn, năm mươi tuổi, trẻ chưa qua già chưa tới lại không có chỗ nào đặc biệt mà khiến người ta ghét chỉ muốn lánh xa. Nguyên nhân này Λ Liệt không sao hiểu được.

Trình Huyền Đạo đáp:

- Thí chủ đến đây để tìm một người. Người cứ việc nằm ngủ, đừng dính vào chuyện người ta.

Λ Liệt miễn cưỡng vâng lời lại chui vào nằm co ro trong quày.

Trình Huyền Đạo chấn động tâm thần nghĩ bụng:

- Gã thiếu niên này thật là trông minh. Gã biết lợi dụng động tác để giải thích vì lẽ gì gã nằm ẩn trong quày. Con người cấp trí như gã tưởng không phải hạng tầm thường.

Người trung niên kia cất tiếng hỏi:

- Hài tử! Người vào trong miếu này từ hồi nào?

Λ Liệt không trả lời vì thanh âm của gã tuy không lộ vẻ gì hách dịch mà càng khiến cho chàng rất chán ghét.

Người trung niên hỏi lại lần nữa. Λ Liệt tỏ vẻ không bằng lòng trợn mắt lên hỏi lại:

- Cái đó sao các hạ không hỏi ở nơi bá phụ tại hạ?

Người kia vẫn giữ giọng đều đều nói:

- Ta hỏi người thì người trả lời, ta không hỏi lão đạo.

Λ Liệt không lý gì đến hẳn. Chàng quay lại hỏi Trình Huyền Đạo.

- Đại bá phụ! Tiểu điệt có cần trả lời y không?

Trình Huyền Đạo cười mát nghĩ bụng:

- Thằng nhỏ này hay tuyệt! Gã muốn đưa cái việc vô vị này cho ta nhưng ta đề mặc gã xem sao.

Lão liền hỏi lại:

- Tại sao người không muốn trả lời?

A Liệt cười khi khi, nhe hai hàm răng trắng ớn rất đều đặn. Hàm răng này tỏ ra chàng là người trẻ tuổi nhanh nhẩu. Chàng lớn tiếng:

- Tiểu diệt không hiểu vì lẽ gì mà phát ngôn không muốn trả lời y.

Trình Huyền Đạo khen thâm, bụng bảo dạ:

- Thằng nhỏ này đáo để thật! Lời nói của gã có vẻ gây sự nhưng ta đã nhận là bá phụ gã, lẽ nào không dây vào. Cứ tình trạng này thì gã đã biết rõ thân phận ta nên không sợ hãi gì mà còn có ý lật tẩy người kia nữa.

Trình Huyền Đạo tuy chẳng cam tâm để chàng thiếu niên lợi dụng. Nhưng hiện giờ nếu lão nói huých toẹt sự thực tức là phủ nhận mối quan hệ bác cháu với chàng. Ngoài cách đó lão cũng không còn có biện pháp nào để đổ trách nhiệm cho thoát lấy mình.

Nhưng lão lại là một người trong Võ Dương Song Kiếm tiếng tăm lừng lẫy thì làm thế coi sao cho tiện.

A Liệt thấy Trình Huyền Đạo chuyển động cặp mắt đã đoán ra ý nghĩ của lão. Chàng không nhìn được bất giác mỉm cười.

Người kia cũng bật lên mấy tiếng cười hô hố. Tiếng cười của hắn cũng đều một làn không cao không thấp và cũng khiến cho người ta phải chán ghét.

Hắn ngừng tiếng cười rồi nói:

- Tiểu tử! Người nói kể ra cũng đúng đấy. Ta có cái ngoại hiệu khắp thiên hạ hễ đã nghe thấy là không một ai dị nghị, người có đoán ra được không?

A Liệt lạnh lùng đáp:

- Nếu vậy để tại hạ nghĩ xem sao đã.

Người kia đưa mắt nhìn Trình Huyền Đạo hỏi:

- Cả lão đạo cũng đoán coi xem có được không?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Bàn đạo không muốn tổn thương cân não. Vả lại những việc ngoài trần tục không liên quan gì đến bàn đạo.

Người kia hỏi:

- Cái đó chưa chắc. Tỷ như tại hạ đánh thằng nhỏ này. Chẳng lẽ lão đạo lại không can thiệp?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Bàn đạo không nghĩ tới điểm này. Giả tỷ bàn đạo trông thấy cũng chẳng làm gì được thì can thiệp hay không cũng vậy mà thôi...

Lão đáp câu này kể cũng hơi lạ mà cũng giống như chưa trả lời.

A Liệt bây giờ mới xen vào:

- Tại hạ chẳng có cách nào nghĩ ra được. Giả tử tự mình đặt ra cái ngoại hiệu thì e rằng làm cho các hạ phải nổi nóng. Chỉ bằng không nói nữa thì hơn.

Người kia nói :

- Người cứ việc nói thẳng ra không hề gì. Trong đời ta có chỗ sở trường đặc biệt là không nổi giận với ai bao giờ. Đó là chỗ yếu điểm của ta.

Λ Liệt nói:

- Các hạ đã không nổi giận thì tại hạ thử nói ra.

Người kia đáp:

- Hay lắm! Người thử nói nghe.

Λ Liệt hỏi:

- Có phải người ta kêu các hạ bằng Lão yếm vật không?

Người kia đáp:

- Không phải! Người chỉ nói trúng có một chữ.

Λ Liệt chưng hửng hỏi:

- Chữ trúng đó là chữ nào?

Người kia đáp:

- Ngoại hiệu của ta là: "Quý yếm thần tăng" (Ma chê quý hờn) vậy người chỉ nói đúng có một chữ "yếm" nhưng kể ra cũng là khá rồi.

Hắn vẫn nói bằng một giọng đều đều như cũ nhưng tựa hồ lộ vẻ mừng vui. Song đó cũng là một điều làm cho Λ Liệt phải kinh ngạc không sao hiểu được. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ thằng cha này lại lấy chuyện người ta chán ghét mình làm hạnh diện?

Chàng cũng là tay lớn mặt chau mày nói:

- Hay lắm! Tại hạ nói thế là đủ rồi. Bây giờ đừng hòng tại hạ nói thêm nữa.

Trình Huyền Đạo ra điều trách móc:

- Sao người vô lễ thế?

Λ Liệt đáp:

- Đại bá phụ! Tiểu điệt biết rằng trong lòng Đại bá phụ cũng chẳng ưa gì lão. Có điều Đại bá phụ không nói ra mà thôi. Còn tiểu điệt không nghĩ vậy. Đã chán ghét là chán ghét, hà tất phải nói dối.

Chàng nói đến đây đảo mắt nhìn người kia một cái rồi quay lại liếc nhìn ra chỗ khác, nét mặt lộ vẻ buồn thiu.

Người tự xưng là quý yếm thần tăng hỏi:

- Tiểu tử! Người đã không thích nói dối. Vậy người thử nói cho ta nghe có cô gái nào xinh đẹp đến đây không?

Λ Liệt chấp tay xá dài nói:

- Tại hạ năn nỉ các hạ đừng hời tại hạ nữa.

Trình Huyền Đạo cười thềm trong bụng, nghĩ:

- Thằng nhỏ này khéo đây. Gã dùng cách này để khởi trả lời. Nhưng thằng cha kia đã là kẻ ma chê quỷ hờn thì gã cũng khó lòng thoát thân được.

Dồi lão đứng thẳng người lên coi màn kịch, lẳng lặng không nói gì.

Quý yếm thần tăng lại hỏi:

- Tiểu tử! Nhà ngươi ở đâu?

Λ Liệt đáp:

- Dù các hạ có đánh chết tại hạ cũng không nói để khởi phải đưa các hạ về nhà.

Quý yếm thần tăng nói:

- Ngươi nói rất có lý. Nhưng ngươi nên nhớ rằng ta cứ bám sát ngươi. Đơm muện gì ngươi cũng phải về. Có đúng thế không?

Λ Liệt hỏi:

- Tại hạ tuy sợ các hạ nhưng tại hạ đã đi theo bá phụ thì các hạ chẳng thể ở trong miếu này mãi được.

Quý yếm thần tăng bật lên tiếng cười rất khả ố nói:

- Sao mà không được? Ta đã quyết định theo sát ngươi thì e rằng ngươi có chui xuống mười tám tầng địa ngục ta cũng không bỏ. Ta chính là một cô hồn đã quỷ bất cứ ở chỗ nào cũng lẳng vãng tới.

Hai người quay ra đấu lý, mỗi lúc một nói nhiều. Sau Λ Liệt hời hận, ngậm miệng không nói gì nữa.

Trình Huyền Đạo ngồi xếp hàng xuống một bên nhắm hai mắt lại.

Λ Liệt quyết tâm dùng cách im lặng để đối phó với con người chán ghét kia. Ngờ đâu sau khoảng thời gian chàng uống cạn tuần trà, chàng biết mình không thể thành công được.

Nguyên Quý yếm thần tăng vẫn cất giọng nói đều đều hời hoài, hời mãi một vấn đề. Miệng hần dai như chèo khiến cho Λ Liệt phải buồn nôn. Chàng hận mình chẳng thể nhảy xổ đến mà tống cổ hần ra ngoài.

Quý yếm thần tăng hỏi đi hời lại câu:

- Có thấy Âu Dương Tinh đâu không?

Λ Liệt nghĩ rằng nếu không phản ứng tức là khuất phục là còn bị hần hời lẳng nhặng mãi.

Chàng liền thở dài chau mày hời lại:

- Giả tử tại hạ trả lời các hạ về vấn đề này, các hạ có đi không?

Quý yếm thần tăng đáp:

- Tuy ta có cái ngoại hiệu "Ma chê quỷ hờn" nhưng ta cũng có điều tin cậy được. Vậy người hãy tin ta đi.

Hắn cầu nhàu nói mãi khiến cho A Liệt đã chán lại càng chán hơn. Chàng không có cách nào không nghe được. Tuy chàng là người thông minh mà cũng không dấu được vẻ mặt chán chường.

Quý Yếm thần tăng dường như ra chiều thoả mãn liền đồng dạc nói một câu:

- Người mà nói thật là ta võ đít đi ngay.

A Liệt nhảy lên hỏi:

- Các hạ nói thật chẳng?

Quý Yếm thần tăng đáp :

- Dĩ nhiên là ta nói thật.

A Liệt bỗng lo thay cho Âu Dương Tinh. Chàng hỏi lại :

- Các hạ tìm đến cô ta để làm gì?

Quý yếm thần tăng cười hề hề đáp:

- Ta muốn thi triển tuyệt kỹ vào người thi.

A Liệt hỏi :

- Tuyệt kỹ gì?

Quý Yếm thần tăng đáp :

- Ta sợ người chán ghét nên ta muốn làm cho thị phải phiền não. Khi đó chỉ còn có cái tử thi không làm gì được nữa là ta bỏ đi.

A Liệt hàm hàm trợn mắt lên hỏi:

- Sao các hạ định hạ sát y?

Người kia lại cười hề hề hỏi lại:

- Ái chà! Phải chẳng người coi thị đã vừa dạ?

A Liệt đáp:

- Thực ra tại hạ chẳng còn quan tâm đến y. Y nhất định còn có người nhà, có bạn hữu. Các hạ mà làm cho y chết thì nhất định người nhà y cũng làm cho các hạ phải chết.

Chàng nói câu này bất giác nghiêng răng ken két và dường như đã trút được mối hận, nên cảm thấy trong lòng khoan khoái.

Quý Yếm thần tăng nói:

- Người khéo nói giỡn hoài. Nếu Tăng lão tam này mà ai muốn đánh chết cũng được thì đã chết hàng trăm ngàn lần rồi. Con lỏi kia là Âu Dương Tinh ở Ký Bắc. Thị đã dùng mọi thủ đoạn với ta. Thậm chí thị đã hạ độc mà vẫn chẳng làm gì được ta. Ha ha ...

A Liệt nói:

- Dù các hạ có bản lĩnh cao thâm, nhưng y tìm nhiều viện thủ thì chắc lão cũng không địch nổi.

Tăng lão tam nói:

- Người cứ đi hỏi người ta coi. Quỷ Yếm thần tăng Tăng lão tam chẳng sợ ai bao giờ. Chẳng một người nào trong nhà Âu Dương dám gây chuyện với ta. Thế mà đứa cháu gái nhà này chẳng biết trời cao đất dày lại hỗn láo với ta thì nhất định ta phải thu thập thị.

A Liệt nói:

- Các hạ là một người đã cao niên mà y là cô gái nhỏ tuổi thì chấp với y làm chi? Tưởng các hạ nên tha y quách.

Tăng lão tam đáp:

- Được rồi! Ta để cho người hai đường. Một là người chịu tội thay cho y. Còn đường thứ hai thì y phải bán ta làm cha nuôi, thị phụng ta trong vòng một năm hay dăm bảy tháng.

A Liệt kinh hãi la lên một tiếng rồi nói:

- Trời ơi! Bán các hạ làm cha nuôi để thị phụng một năm hay dăm bảy tháng ư? Nếu vậy thì thà chết đi còn hơn. Còn điều bảo tại hạ lãnh tội thay cho y thì tại hạ không đủ bản lĩnh.

Trình Huyền Đạo đột nhiên xen vào:

- Vô Lượng Thọ Phật! Cái đó kêu bằng tội chết để chịu hơn tội sống. Tăng thí chủ! Sao thí chủ lại không buông tha thằng nhỏ này?

Tăng lão tam không ngoảnh đầu lại. Cặp mắt hần lấp loáng lộ vẻ cảnh giác. Miệng hần đáp:

- Không được! Trừ phi gã chịu nói rõ con nhỏ kia lạc lõng nơi đâu?

Trình Huyền Đạo háng đặng một tiếng rồi đáp:

- Chắc y về nhà rồi, sao thí chủ không đến đó mà kiếm? Tăng lão Tam đáp:

- Lão đạo nói giỡn rồi! Nhà thị ở cách đây mấy ngàn dặm. Hiện giờ khi nào thị đã về tới nhà được? Nhưng lão đạo đã nói vậy thì chúng ta cùng đi một chuyến thử xem thị đã về được đến nhà chưa?

Rồi miệng lão lảm nhảm tính lộ trình nói mãi không hết.

Thanh âm Tăng lão tam bây giờ lúc lên bổng lúc xuống trầm khiến người nghe lại càng chán tai chỉ muốn trốn chạy...

A Liệt lên tiếng:

- Đại bá phụ? Trong nhà này bứt rứt khó chịu quá. Tiểu điệt muốn bỏ đi.

Trình Huyền Đạo nói:

- Phải đấy! Người hãy ra ngoài tản bộ một lúc cũng được.

À Liệt đứng dậy ra cửa, Tăng lão tam đưa mắt nhìn Trình Huyền Đạo. Hắn không ngăn trở mà cũng không hỏi gì đến À Liệt nữa.

Trình Huyền Đạo vẫn nhắm mắt ngồi yên. Khi lão nghe tiếng bước chân À Liệt đã ra ngoài rồi mới lên tiếng:

- Tăng thí chủ Bàn đạo là người trong cửa Huyền môn cần trấn tĩnh tâm thần, thả hồn vào cõi hư vô. Thí chủ có nói rách đầu lưỡi cũng bằng vô dụng.

Tăng lão tam nổi lên tràng cười lớn hồi lâu mới dừng lại hỏi:

- Lão đạo, phải chăng lão muốn khiêu chiến với ta?

Trình Huyền Đạo cười mát hỏi lại:

- Nếu thí chủ là yêu tinh quỷ quái thì bàn đạo triệu thỉnh Lôi thần đánh chết. Đáng tiếc thí chủ làm cho con người ta chán ghét lại không phải là tà ma quỷ quái thì bàn đạo đối với thí chủ thế nào cũng được.

Tăng lão tam đáp:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Lời pháp giáo của lão đạo quả cao minh. Đạo hạnh của lão đạo cũng rất cao thâm. Vậy tại hạ đi kiếm thằng cháu của lão đạo hay hơn.

Hắn vừa dứt lời thì có tiếng vó ngựa vang lên từ đằng xa đi tới.

Tăng lão tam nghe tiếng vó ngựa, lạng người đi một cái ra đến cửa miếu nhanh như điện chớp. Nhưng đột nhiên hắn đứng sững không nhúc nhích dương mắt lên nhìn Trình Huyền Đạo.

Chắc hắn thấy tiếng vó ngựa chạy nhanh, tốc độ kinh người, tự biết không đuổi kịp, nên hắn đành bỏ để À Liệt đánh cắp ngựa của hắn mà cứ lằng nhằng với lão đạo để khỏi hỏng cả hai đường.

Trình Huyền Đạo mỉm cười nói :

- Tăng thí chủ quả là người lão luyện không trách nổi danh trên chốn giang hồ. Đáng tiếc bữa nay gặp phải lão đạo thành ra mất cả phu nhân lại hao binh tổn tướng. (1)

(1) Thời Tam Quốc, Chu Du bố trí phục binh định ngăn cản không cho Tôn phu nhân qui Thục. Gia Cát Khổng Minh bày kế vừa rước được Tôn phu nhân về với Lưu Bị. Thế là Đông Ngô vừa mất Tôn phu nhân vừa bị thua phải hao binh tổn tướng. Nên quân Thục reo hò câu "Chu Du qui kế an thiên hạ, bởi liễu phu nhân hữu chiết binh" nghĩa là: nguy kế của Chu Du mong bình trị thiên hạ mà để mất phu nhân lại hao binh tổn tướng. Chu Du nghe lời hô hoán tức quá học máu ngắt đi.

Tăng lão tam hỏi:

- Lão đạo nói vậy là nghĩa làm sao?

Trình Huyền Đạo đáp:

- Con ngựa của thí chủ để cho thằng nhỏ đỡ mỗi chân có thể đi đường xa mà không khó nhọc gì. Còn bản đạo chẳng có điều chi sở trường nhưng cước lực đến chỗ độc đáo, e rằng thí chủ theo được bản đạo không phải chuyện dễ dàng. Thí chủ có muốn thử coi không?

Tăng Lão Tam cười lên mấy tiếng cơ hồ khiến cho Âu Dương Tinh nằm trong gầm quỳ phải bò ra.

Trình Huyền Đạo hỏi:

- Tăng thí chủ cười gì vậy?

Tăng lão tam đáp:

- Nếu lão đạo không tự lượng sức mình đốt lửa thiêu thân thì để tại hạ giải quyết cho. Tại hạ chỉ tìm con nhỏ kia đề trả hận chứ không tỷ thí cước trình với lão đạo đâu.

Trình Huyền Đạo hỏi:

- Bản đạo chỉ cần nghĩ cách chuồn đi là thí chủ chịu thua phải không?

Tăng lão tam đáp:

- Tuy lão nói vậy nhưng hành động này cũng không xong đâu. Ồ! Phải rồi! Lão đạo còn chưa cho tại hạ biết rõ lai lịch.

Thanh âm của hắn tuyệt không chút tình cảm mà giọng nói khiến người nghe cực kỳ chán ghét. Không trách người ta kêu lão bằng ma chê quỷ hờn vì nguyên một thanh âm lão cũng đủ khiến cho người ta muốn bưng tai lại rồi.

Trình Huyền Đạo nói:

- Khi nào bản đạo chịu nói rõ lai lịch để cho quý tìm đến nhà. Thí chủ hãy coi chừng bản đạo sắp chuồn đây.

Tăng lão tam nói:

- Được lắm! Xin lão đạo tùy tiện.

Trình Huyền Đạo giơ tay phải lên như lưỡi đao tựa hồ muốn chém xuống. Nhưng lão chưa ra chiêu mà đã khiến cho người ta phải rét run.

Tăng lão tam vội lùi lại. Tay phải hắn rút đao ra khỏi vỏ nhanh như cắt. Dao quang lấp loáng, đột nhiên dừng lại. Cả gian phòng tối đen như mực. Nguyên ngọn đèn lồng cửa Tăng lão tam tự nhiên bị tắt phụt.

Đèn tắt rồi, tiếng gió còn phành phạch. Hiển nhiên có người nhảy ra ngoài cửa.

Tăng lão tam tuy biết vậy mà không dám rượt theo. Vì hấn sợ đối phương nắp ngoài cửa để ám toán thì tất hấn bị thất bại, có khi còn mất mạng nữa.

Bây giờ Tăng lão tam mới phát giác ra lão đạo này không phải nhân vật tầm thường. Nhất là võ công Trình Huyền Đạo cao thâm như vậy, thật ra ngoài sự tiên liệu của hấn.

Đồng thời tài trí của Trình Huyền Đạo cũng hơn người. Lão ngắm ngòm để những viên đá nhỏ dưới bàn chân tung vọt lên giả làm ám khí khiến cho đối phương phải phân tâm mà thật ra mục đích lão hất đá sỏi lên là để tắt đèn.

Tâm kế lão như vậy cố nhiên cao minh khôn lường. Nhưng nếu bản lãnh lão tầm thường thì cái đó cũng bằng vô dụng.

Phóng tầm mắt nhìn ra thiên hạ tưởng cũng ít người dùng ngón chân mà phóng được ám khí.

Trình Huyền Đạo dừng lại một lúc rồi mới vận toàn lực vọt ra ngoài cửa.

Bốn bề tối đen như mực. Lão đạo đã mất hút chẳng còn thấy tăm hơi đâu nữa. .

Tăng lão tam từ ngày ra đời đến nay, đây là lần đầu tiên lão bị một võ cay. Hấn càng uất ức vì bên địch có hai người thì một là thằng nhỏ chưa trải sự đời. Trước tình hình này hấn đã yên trí thừa sức đối phó không còn điều gì đáng ngại. Vậy mà lão đạo lại thốt ra câu "Bồi liễu phu nhân hựu chiết binh" làm cho hấn càng hổ thẹn, càng tức giận.

Âu Dương Tinh ẩn mình sau bức tường thờ phào một cái. Tinh thần cô được cõi mở nhưng chưa dám đứng dậy mà cũng không dám lên tiếng.

Sau khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm, đột nhiên cô nghe tiếng bước chân nhẹ đi vào trong phòng. Tiếng bước chân rất khẽ như mèo đi. Giả tử không là nơi tịch mịch mà cô không lắng tai chú ý thì không thể nghe thấy được.

Trong lòng lại khẩn trương cô nghĩ thầm:

- Nếu người tiến vào đây là Tăng lão tam, còn người đáng buồn nôn kia phát giác ra mình thì thảm trạng không biết đến thế nào mà nói.

Âu Dương Tinh còn đang kinh nghi, bỗng nghe có tiếng người khẽ hỏi:

- Âu Dương Tinh! Cô còn ở đó không?

Cô nghe rõ là khẩu âm của Trình Huyền Đạo thì vui mừng khôn xiết nghiêng mình chuồn ra đáp:

- Tiểu nữ còn đây! Đạo trưởng trở lại thật là phước cho tiểu nữ.

Trình Huyền Đạo nói:

- Bàn đạo lo thằng nhỏ kia bị hấn đuổi kịp. Thuật truy tung của hấn thật là thiên hạ vô song. Nếu giữa ban ngày thì đến bàn đạo cũng khó lòng chuồn thoát. Hời ơi! Thằng cha đó

thật là đáng giận. Bàn đạo tưởng đến hàng trăm ngàn năm cũng chưa có người nào dai dẳng như hắn.

Hai người đột nhiên dừng lại không nói nữa, chú ý lắng tai nghe. Nguyên bên ngoài bỗng có tiếng động khác lạ vọng vào. Dường như có người sắp tới nơi.

Vietkiem.com